

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)
SSN Andrzej Stępka

w sprawie **K. J.**

skazanego za przestępstwo z art. 258 § 3 k.k. i in.

w kwestii przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 sierpnia 2016 r., sygn. akt II K [...],
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 stycznia 2022 r.,
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z 10 grudnia 2021 r., sygn. akt I KO 49/21 o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności
na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił

**uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę wniosku
skazanego o wznowienie postępowania przekazać do
ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu.**

UZASADNIENIE

W dniu 29 września 2021 r. (data prezentaty) do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek skazanego K. J. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 lutego

2018 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 sierpnia 2016 r., sygn. akt II K [...].

Postanowieniem z 10 grudnia 2021 r., sygn. akt I KO 49/21 Sąd Najwyższy na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku K. J. wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany działający osobiście zarzucając:

1. Pozbawienie go konstytucyjnie chronionego prawa do obrony wykorzystując jego trudną sytuację wynikającą z odbywania kary pozbawienia wolności od 2017 r. oraz brak możliwości zarobkowania, a przez to także ustanowienia obrońcy z wyboru w celu pozyskania nowych dowodów przemawiających na jego korzyść i ich przedstawienia między innymi przed Sądem Najwyższym;
2. Naruszenie gwarantowanej konstytucyjnie zasady równości wobec prawa albowiem w jego sprawie (sygn. akt II K [...]) doszło do popełnienia przez profesjonalnych prawników: adwokata, prokuratora i sędziów „haniebnych błędów”, w rezultacie których został skazany za przestępstwo, którego nie popełnił; inne zaś osoby przedmiotowo powiązane z jego czynem, lecz odpowiadające w innym postępowaniu, zostały następnie uniewinnione wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z 7.11.2018 r., sygn. akt II AKa [X.] od nieprawomocnie przypisanych im czynów z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;
3. Niepodjęcie przez Sąd Najwyższy nawet próby wskazania rzekomych dowodów popełnionego przez niego przestępstwa między innymi z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. dot. firmy U. [...], które to dowody widzieli wyłącznie prokurator i sąd, co wskazuje, że w sprawie II K [...] (II AKa [...]) występują okoliczności z art. 438 k.p.k. i art. 540 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.p.k. i innych;
4. Uniemożliwienie mu przed Sądem obrony jego praw i wolności naruszonych przez organ władzy publicznej, polegające na: wykorzystaniu izolacji penitencjarnej i braku możliwości dostarczenia dowodów na jego korzyść, niepodaniu mu sygnatury sprawy aby mógł złożyć wniosek o zapoznanie się z aktami oraz wyznaczenie obrońcy z urzędu, zaniechanie wyznaczenia takiego obrońcy z urzędu, co pozbawiło go prawa do skutecznej obrony i sprawiedliwego rozpoznania sprawy przez niezależny i bezstronny sąd, niedostatecznie zrozumiałe omówienie

podstawy prawnej jego odpowiedzialności, nierozważenie podobieństwa stanów faktycznych w sprawie skazanego oraz innych postępowaniach przedmiotowo powiązanych prowadzonych przez Sąd Okręgowy w O., sygn. akt II K [X.], II K [Y.] i Sąd Apelacyjny w [...] , sygn. akt II Aka [X.];

5. Realną możliwość wydania zaskarżonego postanowienia przez osobę nieuprawnioną, powołaną przez tzw. „nową KRS”, której działanie między innymi w sprawie skarżącego podważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z 16.09.2021 r., I KZ 29/21.

Podnosząc tak określone zarzuty skarżący wyniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innemu składowi sędziowskiemu Sądu Najwyższego powołanego zgodnie z prawem;
- 2) wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w postępowaniu wznowieniowym i umożliwienie zapoznania się z aktami sprawy;
- 3) uwzględnienie przez Sąd Najwyższy nowych nieznanych skarżącemu wcześniej okoliczności i dokumentów istotnych do podjęcia decyzji w sprawie, tj.:
 - a) wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 18.04.2019 r., K 14/17 mającego odnosić się do przepisu powołanego w podstawie prawnej wyroku zapadłego w jego sprawie,
 - b) wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 7.11.2018 r., sygn. akt II Aka [X.],
 - c) pisma Sądu Okręgowego w O. z 21.07.2021 r., z którego wynika, że skarżącemu uporczywie utrudniano pozyskanie dokumentów mających świadczyć na jego korzyść,
 - d) pisma Sądu Okręgowego w O. 27.04.2021 r., z którego wynika, że sprawy II K [Y.] i II K [X.] są sprawami tożsamymi ze sprawą, w której skarżący został skazany,
 - e) pisma Sądu Okręgowego w O. z 19.08.2021 r., potwierdzającego „manipulacje i kłamstwa” tego Sądu w sprawach II K [Y.] i II K [X.],
 - f) postanowienia Prokuratury Okręgowej w O. z 10.02.2014 r., które zainicjowało sprawy karne o sygn. akt: II K [Z.], II K [Ż.], II K [Ź.] (ostatnia cyfra nieczytelna – dop. SN)/14, II K [A.] i II K [B.],

- g) uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 7.11.2018 r., sygn. akt II Aka [X.] odnoszące się na stronach 75 do 114 do osoby skarżącego,
 - h) wydruku systemu SAWA z 21 lipca 2021 r. Sądu Okręgowego O. dotyczącego spraw ze śledztwa o sygn. V Ds. [...],
 - i) uzasadnień wyroków Sądu Apelacyjnego w [...]: z 7.11.2018 r., sygn. akt II Aka [Y.] oraz z 20.03.2020 r., II Aka [Z.],
 - j) postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z 6.09.2021 r., sygn. akt II Aka [Z.] o sprostowaniu omyłki,
 - k) wyroku Sądu Okręgowego w O. z 18.09.2017 r., sygn. akt II K [C.] dotyczącego osób pełniących funkcję prezesa spółki U. [...],
 - l) pisma Naczelnika Urzędu Skarbowego w O. z 25 marca 2020 r.,
 - m) akt sprawy Sądu Okręgowego w O., sygn. II K [...] – karty 1325-1327 oraz 20089-2009,
 - n) postanowienia Sądu Najwyższego z 16.09.2021 r., sygn. akt I KZ 29/21 zapadłego w sprawie skarżącego,
- 4) uwzględnienie w sprawie załączonych dowodów w postaci własnoręcznych pism skarżącego zawierających fragmenty wyroków: Trybunału Konstytucyjnego z 18.04.2019 r., K 14/17; K 14/17 oraz Sądu Apelacyjnego w [...] z 7.11.2018 r., sygn. akt II Aka [X.], jak również zawierających szczegółowe odniesienie się skarżącego do dokumentów przywołanych w zażaleniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się uzasadnione w zakresie podniesionym w pkt. 5. Niezależnie od powyższego, okoliczność tam podniesioną, Sąd Najwyższy – działający w tym układzie procesowym jako Sąd drugiej instancji – zobligowany jest brać pod rozwagę z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia (art. 433 § 1 k.p.k., art. 439 § 1 *in princ.* k.p.k.).

Zaskarżone postanowienie istotnie obarczone jest bezwzględłą przyczyną odwoławczą, albowiem zostało wydane przez sąd nienależycie obsadzony (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Sąd Najwyższy, na podstawie art. 87 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (tj. Dz.U. z 2021, poz. 154, dalej jako: ustawa o SN), pozostaje związany uchwałą

trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/2020; OSNKW 2020, z. 2, poz. 7), gdzie stwierdzono, że „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3)”. Cytowanej uchwale nadano moc zasady prawnej, co oznacza, że jest nią związany każdy skład Sądu Najwyższego dotąd, dopóki nie nastąpi odstępnie od niej określone w art. 88 ust. 2 ustawy o SN. Do dnia rozpoznania niniejszej sprawy od stosowania wyżej powołanej uchwały nie odstąpiono w trybie przewidzianym w ustawie, co oznacza, że zachowuje ona moc obowiązującą. Również stan prawny obowiązujący w dacie jej podjęcia nie uległ dotąd zmianie. Stanowisko Sądu Najwyższego zawiera wnikliwą analizę powołanych wyżej norm i zostało wsparte rzetelną i wieloaspektową, a przez to przekonującą argumentacją. Wnioski wynikające z cytowanej uchwały należało więc podzielić nie tylko w kontekście skutków wynikających z nadania jej mocy zasady prawnej, ale – przede wszystkim – dlatego, że przedstawiony tam wywód Sąd Najwyższy uznaje za w pełni słuszny.

Należało natomiast odnotować, że w dniu 20 kwietnia 2020 r. w sprawie o sygn. akt U 2/20 Trybunał Konstytucyjny wydał orzeczenie, którym stwierdził, że uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. jest niezgodna z:

- a) art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30, z późn. zm.),
- c) art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.) – opubl. OTK-A 2020, poz. 61; Dz.U. z 2020 r., poz. 376.

Przedmiotowe orzeczenie nie mogło jednak wywrzeć wpływu na obowiązek stosowania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

zaprezentowanej w cytowanej uchwale trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z 23.01.2020 r. Obszerny wywód w tym zakresie zaprezentowano w uzasadnieniu postanowienia z dnia 16 września 2021 r., sygn. akt I KZ 29/21 – wydanym zresztą w sprawie również zainicjowanej przez skarżącego K. J. Wnioski stanowiące kanwę argumentacji tam przedstawionej pozostają aktualne także w kontekście niniejszej sprawy, albowiem w jednoosobowym składzie Sądu Najwyższego, który wydał zaskarżone postanowienie, brała udział osoba spełniająca wcześniej omówione kryterium podmiotowe. Trafny jest również wniosek, zgodnie z którym próby ograniczenia przez Trybunał Konstytucyjny ustawowych prerogatyw Sądu Najwyższego w zakresie wykładni obowiązującego prawa, jest nie do pogodzenia zarówno z unormowaniami Konstytucji RP, jak i Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Dlatego pogląd tam zaprezentowany należało uczynić podstawą analizy prawnej także w niniejszej sprawie, a motywy, które legły u podstaw tego orzeczenia zasługiwały na przytoczenie *in extenso*.

1. Trybunał Konstytucyjny przypisał uchwale z dnia 23 stycznia 2020 r. kryterium normy prawnej, choć jest ona typowym aktem wykładniczym. Przypisując uchwale inny niż rzeczywisty jej charakter, w sposób niezgodny z art. 188 pkt 3 Konstytucji RP wykreował sobie kompetencję do jej oceny i jej „unieważnienia”, choć takiej kompetencji nie miał;
2. W treści swojego orzeczenia Trybunał nie stwierdził nieważności ze wskazanymi wzorcami normy prawnej, która rzekomo miała być wykreowana przez uchwałę, ale stwierdził nieważność całej uchwały, która przecież nie jest przepisem prawa, a wiązała swoją treścią tylko składy Sądu Najwyższego, a zatem – nawet nie sądy powszechne. Już to wskazuje, że uchwała ta nie mogła mieć charakteru normy prawnej o cechach regulacji generalnej i abstrakcyjnej. W wyroku negatywnym, a taką postać ma wyrok w sprawie U 2/20, bada się wprowadzenie normy prawnej, ale orzeczenie jest skierowane do konkretnego przepisu, w którym ta norma jest wyrażona (zob. postanowienie TK z dnia 13 października 1998 r., SK 3/98, OTK 1998, z. 5, poz. 69). Wskazany wyrok w sprawie U 2/20 takiej treści nie ma, bo i nie mógł mieć, skoro uchwała z dnia 23 stycznia 2020 r. nie zawierała żadnej normy prawnej, a dokonywała wykładni przepisów;

3. W składzie Trybunału, który wydał orzeczenie U 2/20 zasiadały, jako sędziowie, osoby, które procedowały w tzw. reformie wymiaru sprawiedliwości pełniąc wcześniej np. ważne funkcje w procesie uchwalenia ustaw je wprowadzających, albo posła na Sejm RP. Taki mechanizm, zwłaszcza zaś w kontekście wykonania wyroku TSUE z dnia 19 listopada 2019 r., nie może powodować związania Sądu Najwyższego treścią takiego wyroku, pomimo faktu jego opublikowania (art. 190 ust. 1 Konstytucji RP);

4. Założeniem przyświecającym skonstruowaniu art. 190 ust. 1 Konstytucji RP (zawierającego taką normę) było zatem to, by orzeczenia te – o takiej mocy – wydawał Trybunał Konstytucyjny, którego skład utworzono w zgodzie z innymi normami konstytucyjnymi, a więc organu opisanego w Konstytucji jako Trybunał Konstytucyjny – spełniającego wymogi Konstytucji RP także w aspekcie powołania do niego sędziów. Sąd Najwyższy – będąc związany wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 34/15 (oraz wskazanymi orzeczeniami w sprawach K 35/15 i U 8/15) – musi stwierdzić, że wybór trzech osób, tj. M. M., L. M. oraz H. C. był przeprowadzony z naruszeniem Konstytucji RP, a zatem, każdorazowo skład orzekający Trybunału z ich udziałem oraz z udziałem osób, które powołane zostały na miejsca zmarłych L. M. i H. C., obarczony jest bardzo istotną wadą w postaci naruszenia art. 194 ust. 1 Konstytucji RP.

5. Skutek określony w art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, wynikający z orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego w sprawach K 34/15 oraz K 35/15, winien powodować w konsekwencji stwierdzenie przez Sąd Najwyższy, iż w składzie Trybunału Konstytucyjnego wydającym wyrok w dnia 20 kwietnia 2020 r. (U 2/20) nie zasiadali prawidłowo wybrani sędziowie Trybunału (nie było żadnego z trzech prawidłowo wybranych), a zasiadał M. M. oraz J. W., którzy weszli na miejsce już obsadzone. To zaś oznacza, że przestrzegając Konstytucji RP w zakresie dotyczącym obsady Trybunału Konstytucyjnego (argumentacja wyroków w sprawach K 34/15 oraz K 35/15) Sąd Najwyższy nie może uznać, iż orzeczenie wydane w sprawie U 2/20 jest wyrokiem, którego treść objęta jest skutkiem wyznaczonym normą art. 190 ust. 1 Konstytucji RP. Nie można bowiem wiązać konieczności przestrzegania art. 190 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie wyroku w sprawie U 2/20, gdyż łączyłoby

się to jednocześnie z naruszeniem art. 194 ust. 1 Konstytucji RP, wynikającym z orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego we wskazanych wcześniej sprawach.

6. Wobec naruszenia art. 194 ust. 1 Konstytucji RP jedynym możliwym działaniem, w którym Sąd Najwyższy może dochować swoim orzecznictwem stanu zgodności z Konstytucją RP, jest konieczność uznania, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego wydany w sprawie U 2/20 nie wywiera skutków z art. 190 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, a zatem, nie rozstrzygnął sprawy objętej wnioskiem. Inaczej rzecz ujmując, Sąd Najwyższy nie może akceptować takiego orzeczenia, które zapadło jako następstwo stanu naruszenia Konstytucji RP, albowiem gdyby takie orzeczenie było uznane za obowiązujące, to Sąd Najwyższy akceptowałby istnienie deliktu konstytucyjnego oraz skuteczność orzeczenia, które zmierzało do ochrony stanu wywołanego takim deliktem;

7. Konsekwencje powołania na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek KRS ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw podlegają analizie także w kontekście konwencyjnego prawa do rzetelnego procesu sądowego i jego elementu, jakim jest prawo do niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą (art. 6 ust. 1 EKPC) oraz roli jaką w procesie wyłonienia i powoływania sędziów sprawuje KRS po noweli z dnia 8 grudnia 2017 r. Wskazanie w treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego w sprawie U 2/20 niezgodności uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. z art. 6 ust. 1 EKPC nie może stanowić jakiegokolwiek istotnego prawnego argumentu, a to dlatego, iż normy konwencji wykładane są w sposób wiążący tylko przez ETPC, a ten wprost wykazał, że Trybunał Konstytucyjny w sposób wadliwy i dalece niewystarczający przeprowadził analizę okoliczności związanych z procesem powoływania sędziów na mocy rekomendacji nowej KRS (pkt: 237-239, 258-263 wyrok ETPC z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce, skarga nr 43447/19). ETPC wymownie zaznaczył, że z uwagi na brak dokonania przez Trybunał Konstytucyjny w sprawie U 2/20 kompleksowej, wyważonej i obiektywnej analizy okoliczności w kategoriach istotnych dla konwencji, ocena Trybunału Konstytucyjnego musi być uznana jako arbitralna i nie mająca żadnego znaczenia we wnioskach co do tego, czy doszło do oczywistego naruszenia prawa

krajowego związanego z procedurą powoływania sędziów (pkt 262). Wprawdzie uwaga ta wprost dotyczyła sędziów powołanych do Izby Dyscyplinarnej, ale przecież taki sam tryb dotyczył pozostałych sędziów powoływanych do sądów powszechnych jak i do Sądu Najwyższego. Trafnie zresztą ETPC dostrzegł, że Trybunał Konstytucyjny w swoim orzeczeniu zmierzał w istocie do podważenia istnienia uchwały Sądu Najwyższego w zakresie, w jakim ten stwierdził naruszenie prawa krajowego oraz umów międzynarodowych. Co więcej, Trybunał Strasburski zwracając uwagę na fakt, że już w dniu 28 stycznia 2020 r. Trybunał Konstytucyjny wstrzymał wykonywanie przez Sąd Najwyższy kompetencji do wydawania uchwał, jeżeli miałyby dotyczyć zgodności z prawem krajowym, międzynarodowym oraz orzecznictwem sądów międzynarodowych, ukształtowania składu Krajowej Rady Sądownictwa na podstawie ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, z późn. zm. – postanowienie w sprawie Kpt 1/20, OTK-A 2020, poz. 15), stwierdził, iż ten rodzaj ingerencji należy scharakteryzować jako obraza praworządności i niezależności sądownictwa (pkt 263);

8. Treść omówionego powyżej wyroku ETPC w sprawie Reczkowicz i zawarta tam przekonująca argumentacja w sposób jednoznaczny dowodzi, iż z uwagi na udział w procesie powoływania w Polsce sędziów takiego organu, jakim jest Krajowa Rada Sądownictwa, w składzie ukształtowanym nowelą z 2017 r. (w efekcie czego organ ten nie jest niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej) – osoba powołana na urząd sędziego orzekając w określonej sprawie nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC (pkt 284).

Jak zasadnie podniesiono w kolejnym judykacie Sądu Najwyższego afirmującym pogląd zaprezentowany w postanowieniu z 16 września 2021 r. norma art. 190 ust. 1 Konstytucji RP nie może służyć do wykreowania „super trybunału”, władnego nie tylko do kwestionowania konstytucyjności przepisów prawa, ale – bez żadnej kontroli – do wkroczenia w sferę treści poszczególnych rozstrzygnięć sądów, w tym – Sądu Najwyższego, wydanych na podstawie ustawy, czy wręcz trybunałów międzynarodowych. Trybunał Konstytucyjny wchodzi tym samym nie tylko w rolę „negatywnego ustawodawcy”, ale i nadzwyczajnej, ostatecznej – bo

pozbawionej środków zaskarżenia – instancji sądowej, władnej – poza zakresem kompetencji – wyrugować z obrotu prawnego właściwie każde orzeczenie, przypisując sądowi, którego orzeczenie jest z różnych powodów „niewygodne”, kreowanie prawa w miejsce jego wykładni. Stwarza to zagrożenie dla stabilności polskiego systemu prawnego i aprobatą dla takiej wykładni art. 190 ust. 1 Konstytucji RP jest niemożliwe do zaakceptowania w demokratycznym państwie prawa związanym umowami międzynarodowymi ukierunkowanymi m.in. na ochronę praw człowieka (zob. postanowienie SN z 29.09.2021 r., V KZ 47/21).

Skoro ustawodawca zdecydował się na wprowadzenie do polskiego systemu procesowego zwykłego środka odwoławczego od postanowienia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wydawanego przez sąd (nie obwarował go nawet przymusem adwokacko-radcowskim), to istotą takiego środka odwoławczego (zażalenie na podstawie art. 545 § 3 in fine k.p.k.) musi być również kontrola, czy sąd rozpoznający taki wniosek był sądem, o którym mowa w art. 6 ust. 1 EKPC, a zatem, niezawisłym i bezstronnym sądem ustanowionym ustawą. Przepis ten znajduje bowiem zastosowanie także, gdy postępowanie, chociaż uznane w prawie krajowym za „nadzwyczajne” albo „wyjątkowe”, z natury i w swoim zakresie jest podobne do zwykłego postępowania odwoławczego (zob. postanowienie SN z 16.09.2021 r., I KZ 29/21 i cytowana tam literatura).

W tym stanie rzeczy uznać należało, że uchwała połączonych izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. obowiązuje i wiąże wszystkie składy Sądu Najwyższego. Konsekwencją tego musiało być uchylenie zaskarżonego postanowienia z uwagi na to, że obarczone jest ono uchybieniem z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Skoro bowiem M. M. uzyskał nominację na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której kształt został określony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 3), a następnie wydał zaskarżone postanowienie o odmowie przyjęcia kolejnego wniosku K. J. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności, to stosownie do uchwały połączonych trzech Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., jak również uwzględniając argumentację wyrażoną przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19), Sąd Najwyższy

uznał, że postanowienie to jest obarczone wadą w postaci nienależytej obsady sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. i dlatego podlegało uchyleniu, zaś sprawa skarżącego – przekazaniu do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu. Uwzględnienie uchybienia mającego rangę bezwzględnego powodu odwoławczego podlegającego uwzględnieniu z urzędu było przy tym wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych zarzutów jest – na tym etapie postępowania – przedwczesne (art. 436 k.p.k.).

Z tych wszystkich względów, w oparciu o art. 545 § 3 k.p.k. orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.